

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 7/2019
(M. OF. NR. 343/06.05.2019): DUPĂ INTRAREA ÎN VIGOARE
A LEGII-CADRU NR. 330/2009, MAJORĂRILE PREVĂZUTE
ÎN ART. 1 DIN O.G. NR. 10/2007 RĂMÂN INCLUSE
ÎN INDEMNIZAȚIA BRUTĂ DE ÎNCADRARE**

De Redacția ProLege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Articol	Sumar
Decizia nr. 7/2019 (M. Of. nr. 343 din 6 mai 2019)	Complet RIL	Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice	Art. 1 alin. (2)	Majorările prevăzute în art. 1 alin. (1) din O.G. nr. 10/2007 au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.

În M. Of. nr. 343 din 6 mai 2019, s-a publicat **Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 7/2019** referitoare la **interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.**

Astfel, Înalta Curte a stabilit că **majorările prevăzute în art. 1 alin. (1) din O.G. nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit O.U.G. nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.**

Obiectul recursului în interesul legii

Art. 1 din O.G. nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit O.U.G. nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică

„În anul 2007, salariile de bază ale personalului contractual din sectorul bugetar, stabilite potrivit O.U.G. nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar, aprobată prin Legea nr. 383/2001, cu modificările și completările ulterioare, precum și indemnizațiile personalului care ocupă funcții de demnitate publică, stabilite potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost majorate potrivit O.G. nr. 3/2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2006, avute la data de 31 decembrie 2006, se majorează în 3 etape, astfel:

- a) cu 5% începând cu data de 1 ianuarie 2007, față de nivelul din luna decembrie 2006;*
- b) cu 2% începând cu data de 1 aprilie 2007, față de nivelul din luna martie 2007;*
- c) cu 11% începând cu data de 1 octombrie 2007, față de nivelul din luna septembrie 2007”.*

Art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice

„(2) Începând cu data intrării în vigoare, în tot sau în parte, a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) [personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului] sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege”.

Jurisprudența instanțelor naționale în materie

În ceea ce privește modul în care instanțele judecătorești au înțeles să interpreteze și să aplice dispozițiile ce formează obiectul recursului în interesul legii, se remarcă existența **practicii neunitare**, sens în care au fost identificate **trei orientări jurisprudențiale**, astfel:

- potrivit **opinieii majoritare**, **majorările salariale acordate în baza O.G. nr. 10/2007 au fost și rămân incluse în indemnizația lunară brută de încadrare a reclamantilor**. Astfel, indemnizația de încadrare a judecătorilor este rezultatul valorii de referință sectorială înmulțite cu coeficientul de multiplicare specific nivelului instanței la care aceștia funcționează și funcției pe care o ocupă;

- conform **celeii de-a doua orientări**, **reclamanții - posesori ai titlurilor executorii sunt îndreptățiți să beneficieze de plata indexărilor salariale acordate în baza O.G. nr. 10/2007 până la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009;**

- potrivit **celeii de-a treia opinii**, **s-a reținut că dispozitivul unei hotărâri judecătorești nu poate fi lămurit decât în raport cu elemente existente la momentul pronunțării acesteia, iar invocarea de către reclamanți a legilor ulterioare privind**

salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice sunt aspecte noi, care nu existau la data pronunțării hotărârilor, astfel că raportarea la acestea excedează limitelor cu care a fost investit judecătorul în litigiul în care s-a pronunțat hotărârea al cărei dispozitiv se solicită a fi lămurit.

Punctul de vedere al PÎCCJ

Prin Adresa nr. 2.725/C/3.939/III-5/2018 din 20 decembrie 2018, PÎCCJ a considerat că **sunt neîntemeiate cererile de lămurire a înțelesului, întinderii sau aplicării dispozitivului hotărârilor judecătorești irevocabile prin care s-au acordat magistraților majorările în procent de 18%, prevăzute de O.G. nr. 10/2007**, în sensul de a se stabili dacă aceste indexări puteau fi acordate numai până la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009 sau, dimpotrivă, acestea ar fi trebuit acordate și plătite reclamanților și după intrarea în vigoare a acestei legi.

Jurisprudența Curții Constituționale

La nivelul Curții Constituționale, a fost identificată **Decizia nr. 794/2016**, prin care instanța de contencios constituțional a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3¹ alin. (1²) din O.U.G. nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și a constatat că acestea sunt **neconstituționale**.

Raportul asupra recursului în interesul legii

Potrivit raportului întocmit în cauză, s-a apreciat că s-a făcut dovada existenței unei jurisprudențe neunitare referitoare la problema de drept ce constituie obiectul recursului în interesul legii și că autorul sesizării este legitimat procesual.

De asemenea, , în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009, **indexările în procent de 18%, prevăzute de O.G. nr. 10/2007, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare**.

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 7/2019

Prin Decizia nr. 7/2019, ÎCCJ (**Complet RIL**) a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Oradea și, în consecință, a stabilit că: „**în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, majorările prevăzute în art. 1 alin. (1) din O.G. nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit O.U.G. nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009**”.

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 8/2019
(M. OF. NR. 427/30.05.2019): ART. 55[^]1 („COMPENSAREA
ÎN CAZUL CAZĂRII ÎN CONDIȚII NECORESPUNZĂTOARE”)
DIN LEGEA NR. 254/2013 PRIVIND EXECUTAREA
PEDEPSELOR ȘI A MĂSURILOR PRIVATIVE DE LIBERTATE
DISPUSE DE ORGANELE JUDICIARE ÎN CURSUL
PROCESULUI PENAL**

De Redacția ProLege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Articol	Sumar
Decizia nr. 8/2019 (M. Of. nr. 427 din 30 mai 2019)	Complet RIL	Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	Art. 55[^]1	Competența soluționării cererii prin care o persoană privată de libertate solicită acordarea zilelor compensatorii în baza art. 55 [^] 1 din Legea nr. 254/2013 pentru restul de pedeapsă rezultat dintr-o condamnare anterioară și care se regăsește în pedeapsa în a cărei executare se află, revine instanței de

				executare sau instanței în a cărei circumscripție se află locul de deținere, pe calea contestației la executare întemeiate pe dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală
--	--	--	--	---

În M. Of. nr. 427 din 30 mai 2019, s-a publicat Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 8/2019 privind „competența soluționării cererii prin care persoana privată de libertate solicită acordarea zilelor compensatorii în baza Legii nr. 169/2017 privind restul de pedeapsă rezultat dintr-o condamnare anterioară și cumulată cu pedeapsa în a cărei executare se află”.

Obiectul recursului în interesul legii

Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, modificată și completată prin Legea nr. 169/2017

Art. 9 („Activitatea judecătorului de supraveghere a privării de libertate”)

„(1) Judecătorul de supraveghere a privării de libertate supraveghează și controlează asigurarea legalității în executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate, prin exercitarea atribuțiilor stabilite prin prezenta lege. Pe durata exercitării atribuțiilor privind supravegherea executării pedepselor și a măsurilor privative de libertate, judecătorii nu pot desfășura alte activități la instanța din cadrul căreia au fost desemnați.

(2) Judecătorul de supraveghere a privării de libertate exercită următoarele atribuții administrative și administrativ-jurisdicționale:

a) soluționează plângerile deținuților privind exercitarea drepturilor prevăzute de prezenta lege;

b) soluționează plângerile privind stabilirea și schimbarea regimurilor de executare a pedepselor și a măsurilor educative privative de libertate;

c) soluționează plângerile deținuților privind aplicarea sancțiunilor disciplinare;

d) participă la procedura refuzului de hrană;

e) participă, în calitate de președinte, la ședințele comisiei pentru liberare condiționată;

f) exercită orice alte atribuții prevăzute de prezenta lege.

(3) Atribuțiile administrativ-jurisdicționale se exercită în cadrul procedurilor speciale prevăzute în prezenta lege și se finalizează printr-un act administrativ-jurisdicțional, denumit încheiere.

(4) În exercitarea atribuțiilor sale, judecătorul de supraveghere a privării de libertate poate audia orice persoană, poate solicita informații ori înscrisuri de la administrația locului de deținere, poate face verificări la fața locului și are acces la dosarul individual al deținuților, la evidențe și orice alte înscrisuri sau înregistrări necesare pentru exercitarea atribuțiilor prevăzute de lege.

(5) Încheierile judecătorului de supraveghere a privării de libertate devenite executorii, precum și dispozițiile scrise date administrației locului de deținere în procedura refuzului de hrană, potrivit legii, sunt obligatorii.

(6) Administrația penitenciarului sau, după caz, a centrului de reținere și arestare preventivă, centrului de arestare preventivă, centrului educativ și centrului de detenție pune la dispoziția judecătorului un spațiu amenajat. Ministerul Justiției asigură dotarea spațiului cu mijloacele materiale necesare desfășurării în bune condiții a activității acestuia”.

Capitolul IV („Condițiile de detenție”)

Art. 48 („Cazarea persoanelor condamnate”)

„(1) Administrația Națională a Penitenciarelor ia toate măsurile necesare pentru creșterea progresivă a numărului spațiilor de cazare individuală.

(2) Reamenajarea spațiilor de deținere existente și construirea spațiilor de deținere noi se fac cu respectarea prevederilor alin. (1) și a recomandărilor internaționale, în special ale Comitetului European pentru Prevenirea Torturii și Tratamentelor sau Pedepselor Inumane ori Degradante.

(3) Persoanele condamnate sunt cazate individual sau în comun.

(4) Camerele de cazare și celelalte încăperi destinate persoanelor condamnate dispun de iluminat natural și de instalațiile necesare asigurării iluminatului artificial corespunzător.

(5) Normele minime obligatorii privind condițiile de cazare a persoanelor condamnate se stabilesc prin ordin al ministrului justiției.

(6) Fiecărei persoane condamnate i se pune la dispoziție un pat și cazarmamentul stabilit prin decizie a directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(7) Condițiile de cazare în penitenciare-spital trebuie să respecte normele sanitare stabilite de Ministerul Sănătății.

(8) În cazul în care capacitatea legală de cazare a penitenciarului este depășită, directorul acestuia are obligația de a informa directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor în vederea transferării persoanelor condamnate în alte penitenciare. Directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor stabilește dacă transferul se impune, cu precizarea penitenciarelor în care se transferă persoanele condamnate”.

Art. 55[^]1 („Compensarea în cazul cazării în condiții necorespunzătoare”)

„(1) La calcularea pedepsei executate efectiv se are în vedere, indiferent de regimul de executare a pedepsei, ca măsură compensatorie, și executarea pedepsei în condiții necorespunzătoare, caz în care, pentru fiecare perioadă de 30 de zile

executate în condiții necorespunzătoare, chiar dacă acestea nu sunt consecutive, se consideră executate, suplimentar, 6 zile din pedeapsa aplicată.

(2) În sensul prezentului articol, se consideră condiții necorespunzătoare cazarea unei persoane în oricare centru de detenție din România care a avut lipsuri la condițiile impuse de standardele europene.

(3) În sensul prezentului articol, se consideră executare a pedepsei în condiții necorespunzătoare cazarea în oricare dintre situațiile următoare:

a) cazarea într-un spațiu mai mic sau egal cu 4 mp/deținut, care se calculează, excluzând suprafața grupurilor sanitare și a spațiilor de depozitare a alimentelor, prin împărțirea suprafeței totale a camerelor de deținere la numărul de persoane cazate în camerele respective, indiferent de dotarea spațiului în cauză;

b) lipsa accesului la activități în aer liber;

c) lipsa accesului la lumină naturală sau aer suficient ori disponibilitatea de ventilație;

d) lipsa temperaturii adecvate a camerei;

e) lipsa posibilității de a folosi toaleta în privat și de a se respecta normele sanitare de bază, precum și cerințele de igienă;

f) existența infiltrațiilor, igrasiei și mucegaiului în pereții camerelor de detenție.

(4) Dispozițiile alin. (3) se aplică în mod corespunzător și la calcularea pedepsei executate efectiv ca măsură preventivă/pedeapsă în centrul de reținere și arestare preventivă în condiții necorespunzătoare.

(5) În sensul prezentului articol, nu se consideră executare a pedepsei în condiții necorespunzătoare ziua sau perioada în care persoana a fost:

a) internată în infirmerii din cadrul locurilor de deținere, în spitale din rețeaua sanitară a Administrației Naționale a Penitenciarelor, a Ministerului Afacerilor Interne sau din rețeaua sanitară publică;

b) în tranzit.

(6) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică în cazul în care persoana a fost despăgubită pentru condiții necorespunzătoare de detenție, prin hotărâri definitive ale instanțelor naționale sau ale Curții Europene a Drepturilor Omului, pentru perioada pentru care s-au acordat despăgubiri și a fost transferată sau mutată într-un spațiu de detenție având condiții necorespunzătoare.

(7) Beneficiul aplicării dispozițiilor alin. (1) nu poate fi revocat.

(8) Perioada pentru care se acordă zile considerate ca executate în compensarea cazării în condiții necorespunzătoare se calculează începând cu 24 iulie 2012”.

Capitolul V („Drepturile persoanelor condamnate”)

Art. 56 („Exercitarea drepturilor persoanelor condamnate”)

„(1) Exercitarea drepturilor persoanelor condamnate nu poate fi îngăduită decât în limitele și în condițiile prevăzute de Constituție și lege.

(2) Împotriva măsurilor privitoare la exercitarea drepturilor prevăzute de prezenta lege, luate de către administrația penitenciarului, persoanele condamnate pot face plângere la judecătorul de supraveghere a privării de libertate, în termen de 10 zile de la data când au luat cunoștință de măsura luată.

(3) Persoana condamnată este ascultată, în mod obligatoriu, la locul de deținere, de judecătorul de supraveghere a privării de libertate.

(4) În cazul în care persoana condamnată este transferată la un alt penitenciar, judecătorul de supraveghere a privării de libertate poate asculta persoana în cauză, în condițiile art. 29, sau poate solicita ascultarea acesteia de către judecătorul de supraveghere a privării de libertate de la noul loc de deținere, care înaintează declarația luată.

(5) Judecătorul de supraveghere a privării de libertate poate proceda la ascultarea oricărei altei persoane din sistemul penitenciar, în vederea aflării adevărului.

(6) Judecătorul de supraveghere a privării de libertate soluționează plângerea, prin încheiere motivată, în termen de 15 zile de la primirea acesteia și pronunță una dintre următoarele soluții:

a) admite plângerea, în tot sau în parte, și dispune anularea sau modificarea măsurii luate de către administrația penitenciarului ori obligă administrația penitenciarului să ia măsurile legale care se impun;

b) respinge plângerea, dacă aceasta este nefondată, rămasă fără obiect, tardivă sau inadmisibilă, după caz;

c) ia act de retragerea plângerii.

(7) Încheierea judecătorului de supraveghere a privării de libertate se comunică persoanei condamnate și administrației penitenciarului, în termen de 3 zile de la data pronunțării acesteia.

(8) Competența de soluționare a plângerii aparține judecătorului de supraveghere a privării de libertate de la penitenciarul care a dispus măsurile cu privire la exercitarea drepturilor.

(9) Împotriva încheierii judecătorului de supraveghere a privării de libertate, persoana condamnată și administrația penitenciarului pot formula contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii.

(10) Contestațiile se depun la judecătorul de supraveghere a privării de libertate care a pronunțat încheierea.

(11) Contestațiile se înaintează judecătoriei, împreună cu dosarul cauzei, în termen de două zile de la primirea acestora.

(12) Dispozițiile art. 39 alin. (14) – (19) se aplică în mod corespunzător”.

Art. 80 („Dreptul la hrană, ținută, cazarmament și condiții minime de cazare”)

„Persoanelor condamnate li se asigură dreptul la hrană, ținută, cazarmament și condiții minime de cazare, conform art. 48-50”.

Codul de procedură penală

Titlul V („Executarea hotărârilor penale”)

Capitolul IV („Dispoziții comune”)

Art. 597 („Procedura la instanța de executare”)

„(1) Când rezolvarea situațiilor reglementate în prezentul titlu este dată în competența instanței de executare, președintele completului de judecată dispune citarea părților interesate și, în cazurile prevăzute la art. 90, ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu. La judecarea cazurilor de întrerupere a executării pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață se citează și administrația penitenciarului în care execută pedeapsa condamnatul.

(2) Condamnatul aflat în stare de detenție sau internat într-un centru educativ este adus la judecată.

(2[^]1) Condamnatul aflat în stare de detenție sau internat într-un centru educativ poate participa la judecată în vederea rezolvării situațiilor reglementate în prezentul titlu și prin intermediul videoconferinței, la locul de deținere, cu acordul său și în prezența apărătorului ales sau numit din oficiu și, după caz, și a interpretului.

(3) Participarea procurorului este obligatorie.

(4) După ascultarea concluziilor procurorului și a părților, instanța se pronunță prin sentință.

(5) Dispozițiile cuprinse în titlul III al părții speciale privind judecata care nu sunt contrare dispozițiilor prezentului capitol se aplică în mod corespunzător.

(6) Dispozițiile alin. (1)-(5) se aplică și în cazul în care rezolvarea uneia dintre situațiile reglementate în prezentul titlu este dată în competența instanței în a cărei circumscripție se află locul de deținere. În acest caz, soluția se comunică instanței de executare.

(7) Hotărârile pronunțate în primă instanță în materia executării potrivit prezentului titlu pot fi atacate cu contestație la instanța ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la comunicare.

(8) Judecarea contestației la hotărârea primei instanțe se face în ședință publică, cu citarea persoanei condamnate. Condamnatul aflat în stare de detenție sau internat într-un centru educativ este adus la judecată. Participarea procurorului este obligatorie. Decizia instanței prin care se soluționează contestația este definitivă. Prevederile alin. (5) se aplică în mod corespunzător”.

Art. 598 („Contestația la executare”)

„(1) Contestația împotriva executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri:

a) când s-a pus în executare o hotărâre care nu era definitivă;

b) când executarea este îndreptată împotriva altei persoane decât cea prevăzută în hotărârea de condamnare;

c) când se ivește vreo nelămurire cu privire la hotărârea care se execută sau vreo împiedicare la executare;

d) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei.

(2) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a), b) și d), contestația se face, după caz, la instanța prevăzută la art. 597 alin. (1) sau (6), iar în cazul prevăzut la alin. (1) lit. c), la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută. În cazul în care nelămurirea privește o dispoziție dintr-o hotărâre pronunțată în apel sau în recurs în casație, competența revine, după caz, instanței de apel sau Înaltei Curți de Casație și Justiție”.

Examenul jurisprudential. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

În susținerea recursului în interesul legii, Colegiul de conducere al Curții de Apel Timișoara a arătat că în practica judiciară nu există un punct de vedere unitar cu privire la chestiunea supusă interpretării.

1. Într-o orientare jurisprudențială s-a apreciat că într-o asemenea ipoteză cererea este de competența judecătorului de supraveghere a privării de libertate, întrucât măsura compensatorie prevăzută de art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal constituie un drept al persoanelor condamnate, astfel încât soluționarea unor astfel de cereri se face potrivit procedurii prevăzute de art. 56 alin. (9) și (12) din actul normativ sus-menționat.

2. Într-o a doua orientare jurisprudențială, cererile condamnaților au fost soluționate de instanța de executare sau instanța corespunzătoare în grad instanței de executare în a cărei circumscripție se află locul de deținere, pe calea contestației la executare conform art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, fiind vorba despre o cauză de micșorare a pedepsei.

Opinia procurorului general al PÎCCJ

Procurorul general al PÎCCJ opinează în sensul că cererile prin care persoane aflate în executarea unor pedepse privative de libertate solicită aplicarea dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal și recalcularea restului de pedeapsă rezultat dintr-o condamnare anterioară și care se regăsește în pedeapsa în a cărei executare se află sunt de competența instanței în a cărei circumscripție se află locul de deținere în care condamnatul se găsea la data formulării cererii.

Raportul asupra recursului în interesul legii

Judecătorul-raportor a constatat problema de drept care a generat practica neunitară, judecătorul-raportor a apreciat că soluția corectă este exprimată în cea de-a doua orientare jurisprudențială, întrucât zilele considerate ca executate, ca măsură compensatorie prevăzută de dispozițiile art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, intră în sfera noțiunii de „cauză de micșorare a pedepsei”, iar cererile formulate de condamnați având ca obiect acordarea zilelor compensatorii pentru restul neexecutat dintr-o pedeapsă anterioară urmează a fi analizate pe calea contestației la executare întemeiate pe dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală.

Decizii pronunțate de ÎCCJ - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală

Prin Decizia nr. 7/2018 (M. Of. nr. 548 din 2 iulie 2018), Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a stabilit că „în interpretarea dispozițiilor art. 551 din Legea nr. 254/2013, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancționator de la art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal, trebuie recalculată, începând cu data de 24.07.2012 – perioada executată efectiv din pedeapsa din a cărei executare a fost dispusă liberarea condiționată anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 prin considerarea ca executate suplimentar a zilelor calculate ca executate în considerarea condițiilor de detenție necorespunzătoare.”

Prin Decizia nr. 15 din 26 septembrie 2018 (M. Of. nr. 975 din 19 noiembrie 2018), Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a stabilit că „în interpretarea dispozițiilor art. 43 alin. (1) și (5) din Codul penal, prin pedeapsa «executată sau considerată ca executată», ce constituie primul termen al recidivei, se are în vedere pedeapsa recalculată ca urmare a aplicării art. 551 din Legea nr. 254/2013”.

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 8/2019

Prin Decizia nr. 8/2019, ÎCCJ (Complet RIL) a admis recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Timișoara.

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, modificată prin Legea nr. 169/2017.

Înalta Curtea a stabilit: Competența soluționării cererii prin care o persoană privată de libertate solicită acordarea zilelor compensatorii în baza art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 pentru restul de pedeapsă rezultat dintr-o condamnare anterioară și care se regăsește în pedeapsa în a cărei executare se află revine instanței de executare sau instanței în a cărei circumscripție se află locul de deținere, pe calea contestației la executare întemeiate pe dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală.

HP

• ABSTRACT

Furthermore, in relation to the activity of the High Court of Cassation and Justice (the Panel regarding the settlement of certain legal matters), several decisions were published in relation to: Criminal Code, Code of tax procedure and G.E.O. no. 195/2002 on circulation on public roads.

DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD/P) NR. 6/2019 (M. OF. NR. 386/16.05.2019): ART. 336 („CONDUCEREA UNUI VEHICUL SUB INFLUENȚA ALCOOLULUI SAU A ALTOR SUBSTANȚE”) NCP

De Redacția ProLege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Acte normative	Articole	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 6/2019 (M. Of. nr. 386 din 16 mai 2019)	Complet DCD/P	NCP	Art. 336	Acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, nu presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie.

În M. Of nr. 386 din 16 mai 2019, s-a publicat Decizia ÎCCJ nr. 6/2019 prin care s-a dezbătut următoarea chestiune de drept: „dacă acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, presupune în mod

necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de auto-propulsie”.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că respectiva acțiune nu presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie.

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 336 („Conducerea unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe”) NCP

„(1) Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.

(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și persoana, aflată sub influența unor substanțe psihoactive, care conduce un vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere.

(3) Dacă persoana aflată în una dintre situațiile prevăzute în alin. (1) și alin. (2) efectuează transport public de persoane, transport de substanțe sau produse periculoase ori se află în procesul de instruire practică a unor persoane pentru obținerea permisului de conducere sau în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.”.

Pe lângă acest articol, la baza raționamentelor ÎCCJ, s-au aflat și următoarele dispoziții legale incidente:

O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„**Art. 6** – În sensul prezentei ordonanțe de urgență, expresiile și termenii de mai jos au următorul înțeles:

(...)

6. *autovehicul* – orice vehicul echipat cu motor de propulsie, utilizat în mod obișnuit pentru transportul persoanelor sau mărfurilor pe drum ori pentru tractarea, pe drum, a vehiculelor utilizate pentru transportul persoanelor sau mărfurilor. (...);

(...)

12. *conducător* – persoana care conduce pe drum un grup de persoane, un vehicul sau animale de tracțiune, animale izolate sau în turmă, de povară ori de călărie;

(...)

14. *drum public* – orice cale de comunicație terestră, cu excepția căilor ferate, special amenajată pentru traficul pietonal sau rutier, deschisă circulației publice; drumurile care sunt închise circulației publice sunt semnalizate la intrare cu inscripții vizibile;

(...)

35. *vehicul* – sistemul mecanic care se deplasează pe drum, cu sau fără mijloace de autopropulsare, utilizat în mod curent pentru transportul de persoane și/sau bunuri ori pentru efectuarea de servicii sau lucrări;”

„**Art. 20** – (1) Pentru a conduce pe drumurile publice autovehicule, tramvaie ori tractoare agricole sau forestiere, conducătorii acestora trebuie să posede permis de conducere corespunzător.”

„**Art. 35** – (1) Participanții la trafic trebuie să aibă un comportament care să nu afecteze fluența și siguranța circulației, să nu pună în pericol viața sau integritatea corporală a persoanelor și să nu aducă prejudicii proprietății publice ori private.”

Jurisprudența națională relevantă

În legătură cu acest topic, la nivel național, în această materie, s-au mai pronunțat alte instanțe judecătorești, dintre care amintim:

- **Curtea de Apel Suceava** – Secția penală și pentru cauze cu minori (Decizia penală nr. 1.066 din data de 23 noiembrie 2018);

- **Curtea de Apel Cluj** – Secția penală și de minori (Decizia penală nr. 56/A/2018 din data de 15 ianuarie 2018);

- **Judecătoria Turnu Măgurele** (Sentința penală nr. 49 din data de 5 aprilie 2018; Sentința penală nr. 39 din data de 20 martie 2018; Sentința penală nr. 211 din data de 1 octombrie 2018; ; Sentința penală nr. 41 din data de 21 martie 2018);

- **Judecătoria Videle** (Sentința penală nr. 151 din data de 29 noiembrie 2018; Sentința penală nr. 128 din data de 30 octombrie 2018; Sentința penală nr. 91 din data de 6 septembrie 2017; Sentința penală nr. 42 din data de 11 aprilie 2018);

- **Judecătoria Timișoara** – Secția penală (Sentința penală nr. 5.535 din data de 9 noiembrie 2018);

- **Judecătoria Drobeta-Turnu Severin** (Sentința penală nr. 671 din data de 30 aprilie 2007).

Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

Cu privire la acest capitol, nu au fost identificate decizii în care instanța supremă să fi examinat chestiunea de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii cu privire la această chestiune de drept.

Totodată, în concluziile formulate, sub aspectul admisibilității, s-a apreciat că sesizarea este admisibilă, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 din NCPP.

Sub aspectul **fondului sesizării** s-a apreciat că se impune pronunțarea unei decizii prin care chestiunea de drept supusă dezlegării să primească următoarea rezolvare:

„În interpretarea dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal, acțiunea persoanei aflate la volanul unui vehicul pe care îl pune în mișcare și pe care îl dirijează pe un drum public, în lipsa cuplării motorului la cutia de viteze, acționând doar frânele, direcția și semnalizarea acestuia, având dovedită o îmbibație alcoolică de 0,8 g/l alcool pur în sânge și deținător al permisului de conducere constituie elementul material al infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, respectiv acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, nu presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie.”

Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

În această privință s-a apreciat că se impune admiterea sesizării formulate de Curtea de Apel Oradea – Secția penală și pentru cauze cu minori, stabilind că acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, nu presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD/P) nr. 6/2019

Prin **Decizia nr. 6/2019**, ÎCCJ (Complet DCD/P) a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea – Secția penală și pentru cauze cu minori prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: **„dacă acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie”**.

Astfel, Curtea a stabilit că **acțiunea de conducere a unui vehicul, astfel cum este prevăzută de art. 336 din Codul penal, nu presupune în mod necesar punerea în mișcare a vehiculului prin acționarea sistemelor de autopropulsie.**

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD/P) NR. 16/2019
(M. OF. NR. 402/22.05.2019): ART. 226 („TITLUL EXECUTORIU
ȘI CONDIȚIILE PENTRU ÎNCEPEREA EXECUTĂRII SILITE”)
DIN CODUL DE PROCEDURĂ FISCALĂ**

De Redacția ProLege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Acte normative	Articole	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 16/2019	Complet DCD/C	Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală	Art. 226 alin. (3) raportat la art. 226 alin. (1), art. 226 alin. (10) raportat la art. 227 alin. (8)	- În interpretarea art. 226 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, raportat la art. 226 alin. (1) din Cod, o hotărâre judecătorească în materie civilă, referitoare la restituirea despăgubirilor acordate în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, pronunțată în favoarea unei instituții publice finanțate de la bugetul de stat, precum ANRP, este asimilată, în vederea executării, unui titlu executoriu referitor la creanțe bugetare rezultate din raporturi juridice contractual - În interpretarea art. 226

				alin. (10) din Codul de procedură fiscală, raportat la art. 227 alin. (8) din Cod, în cadrul executării silite a creanțelor datorate unor instituții publice finanțate de la bugetul de stat, prevăzute de hotărâri judecătorești care nu cuprind obligații de plată a unor dobânzi și penalități de întârziere, organele fiscale nu pot calcula și stabili din oficiu, prin titluri executorii fiscale (în lipsa unor dispoziții ale titlului executoriu trimis spre executare), obligații fiscale accesorii, precum dobânzi și penalități de întârziere
--	--	--	--	---

În M. Of. nr. 402 din 22 mai 2019, s-a publicat Decizia ÎCCJ nr. 16/2019 privind dezbaterăa unei chestiuni de drept referitoare la **interpretarea art. 226 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, prin raportare la alin. (1) al aceluiași articol**, precum și la **interpretarea art. 226 alin. (10) din Codul de procedură fiscală, prin raportare la art. 227 alin. (8) din același cod.**

Astfel, Înalta Curte a stabilit că în interpretarea art. 226 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, prin raportare la alin. (1) al aceluiași articol, **o hotărâre judecătorească în materie civilă, referitoare la restituirea despăgubirilor acordate în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, pronunțată în favoarea unei instituții publice finanțate de la bugetul de stat, precum ANRP, este asimilată, în vederea executării, unui titlu executoriu referitor la creanțe bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale.**

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 226 („Titlul executoriu și condițiile pentru începerea executării silite”) alin. (1), alin. (3) și alin. (10) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală

„(1) Executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de către organul de executare silită competent potrivit art. 30.

(...)

(3) Executarea silită a creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale se efectuează în baza hotărârii judecătorești sau a altui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

(...)

(10) Instituțiile publice finanțate total sau parțial de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate și bugetul asigurărilor pentru șomaj, după caz, care nu au organe de executare silită proprii, transmit titlurile executorii privind venituri ale bugetului general consolidat, spre executare silită, organelor fiscale din subordinea A.N.A.F. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul de stat.”.

Art. 227 („Reguli privind executarea silită”) alin. (8) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală

„(8) În cazul în care prin titlul executoriu sunt prevăzute, după caz, creanțe fiscale accesorii sau alte sume, fără să fi fost stabilit cuantumul acestora, ele se calculează de către organul de executare silită și se consemnează într-un proces-verbal care constituie titlu executoriu, care se comunică debitorului”.

Jurisprudența instanțelor naționale

- Decizia ÎCCJ nr. 66/2017;
- Decizia nr. 2.461/2018 – Curtea de Apel Craiova;
- Secția civilă – sentințele nr. 3.485 din 23.04.2018 și nr. 7.434 din 15.11.2018 – Judecătoria Focșani;
- Decizia nr. 952 din 23.08.2018 – Tribunalul Bacău;
- Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal – Decizia nr. 236 din 16.03.2018 – Tribunalul Botoșani;
- Secția de contencios administrativ și fiscal – Decizia nr. 1.256 din 29.05.2018 – Curtea de Apel Galați;
- Secția civilă – sentințele nr. 3.485 din 23.04.2018 și nr. 7.434 din 15.11.2018 – Judecătoria Focșani.

Jurisprudența Curții Constituționale

Instanța de contencios constituțional, pronunțându-se asupra constituționalității dispozițiilor art. 142 alin. (6) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care au fost preluate în art. 227 alin. (8) din Legea nr. 207/2015, a statuat că acestea sunt conforme Legii fundamentale, reținând următoarele, în Decizia nr. 150/2011:

„Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în ceea ce privește art. 142 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, textul se referă la o operațiune strict

contabilă, și anume calcularea de către organul de executare a cuantumului exact al dobânzilor, penalităților, majorărilor etc., luând în considerare nivelul prevăzut în titlul executoriu și întinderea în timp a acestor accesorii. Așadar, organul de executare nu stabilește noi impozite și taxe sau accesorii, ci doar le actualizează potrivit titlului executoriu existent. De altfel, Codul de procedură fiscală, la capitolul II cu denumirea «Stingerea creanțelor fiscale prin plată, compensare și restituire», instituie și reglementează procedura de stingere, compensare și restituire a creanțelor statului sau unităților administrativ-teritoriale ori subdiviziunilor acestora ce reprezintă impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate bugetului, nefiind necesară în acest caz o hotărâre judecătorească.”

Raportul asupra chestiunii de drept

Se apreciază că sunt întrunite condițiile pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, pe fondul problemelor de drept supuse dezbaterii fiind propusă următoarea soluție:

- în interpretarea art. 226 alin. (3) din Legea nr. 207/2015, prin raportare la alin. (1) al aceluiași articol, o hotărâre judecătorească în materie civilă, referitoare la restituirea despăgubirilor acordate în baza Legii nr. 10/2001, pronunțată în favoarea unei instituții publice finanțate de la bugetul de stat, precum Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, este asimilată, în vederea executării, unui titlu executoriu referitor la creanțe bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale;

- în interpretarea art. 226 alin. (10) din Legea nr. 207/2015, prin raportare la art. 227 alin. (8) din aceeași lege, în cadrul executării silite a creanțelor datorate unor instituții publice finanțate de la bugetul de stat, prevăzute de hotărâri judecătorești care nu cuprind obligații de plată a unor dobânzi și penalități de întârziere, organele fiscale nu pot calcula și stabili din oficiu, prin titluri executorii fiscale (în lipsa unor dispoziții ale titlului executoriu trimis spre executare), obligații fiscale accesorii, precum dobânzi și penalități de întârziere.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD/C) nr. 16/2019

Prin **Decizia nr. 16/2019**, publicată în M. Of. nr. 402 din 22 mai 2019, ÎCCJ (Complet DCD/C) a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați - Secția contencios administrativ și fiscal privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, a stabilit că: „în interpretarea art. 226 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la alin. (1) al aceluiași articol, o hotărâre judecătorească în materie civilă, referitoare la restituirea despăgubirilor acordate în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pronunțată în favoarea unei instituții publice finanțate de la bugetul de stat, precum Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, este

asimilată, în vederea executării, unui titlu executoriu referitor la creanțe bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale”.

În interpretarea art. 226 alin. (10) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la art. 227 alin. (8) din același cod, în cadrul executării silite a creanțelor datorate unor instituții publice finanțate de la bugetul de stat, prevăzute de hotărâri judecătorești care nu cuprind obligații de plată a unor dobânzi și penalități de întârziere, organele fiscale nu pot calcula și stabili din oficiu, prin titluri executorii fiscale (în lipsa unor dispoziții ale titlului executoriu trimis spre executare), obligații fiscale accesorii, precum dobânzi și penalități de întârziere”.

DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD/P) NR. 10/2019
(M. OF. NR. 416/28.05.2019): ART. 273
(„MĂRTURIA MINCINOASĂ”) COD PENAL

De Redacția ProLege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Acte normative	Articol	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 10/2019 (M. Of. nr. 416 din 28 mai 2019)	Complet DCD/P	NCP	Art. 273	Participantul la comiterea unei infracțiuni care a fost judecat separat de ceilalți participanți și audiat ulterior ca martor, în cauza disjunsă, nu poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă prevăzute de art. 273 din Codul penal

În M. Of nr. 416 din 28 mai 2019, s-a publicat Decizia ÎCCJ nr. 10/2019 prin care s-a dezbătut următoarea chestiune de drept: **„Poate fi subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă participantul la comiterea unei infracțiuni care a fost judecat separat de ceilalți participanți și audiat ulterior ca martor în cauza disjunsă cu privire la acești din urmă participanți?”**.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că respectiva **participantul la comiterea unei infracțiuni care a fost judecat separat de ceilalți participanți și audiat ulterior ca martor, în cauza disjunsă, nu poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă prevăzute de art. 273 din Codul penal.**

Obiectul dezlegării chestiunii de drept**Art. 273 din NCP („Mărturia mincinoasă”)**

„(1) Fapta martorului care, într-o cauză penală, civilă sau în orice altă procedură în care se ascultă martori, face afirmații mincinoase ori nu spune tot ce știe în legătură cu faptele sau împrejurările esențiale cu privire la care este întrebat se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.”

Art. 114 din NCPP

„(1) Poate fi audiată în calitate de martor orice persoană care are cunoștință despre fapte sau împrejurări de fapt care constituie probă în cauza penală

Orice persoană citată în calitate de martor are următoarele obligații:

a) de a se prezenta în fața organului judiciar care a citat-o la locul, ziua și ora arătate în citație;

b) de a depune jurământ sau declarație solemnă în fața instanței;

c) de a spune adevărul.”

Art. 115 din NCPP

„(1) Orice persoană poate fi citată și audiată în calitate de martor, cu excepția părților și a subiecților procesuali principali.”

Art. 118 din NCPP

„Declarația de martor dată de o persoană care, în aceeași cauză, anterior declarației a avut sau, ulterior, a dobândit calitatea de suspect ori inculpat nu poate fi folosită împotriva sa. Organele judiciare au obligația să menționeze, cu ocazia consemnării declarației, calitatea procesuală anterioară.”

Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

Cu privire la acest capitol, ÎCCJ s-a mai pronunțat în următoarele spețe:

- Decizia penală nr. 397/A din 21.11.2014;
- Decizia penală nr. 217/A din 17.09.2018;
- Decizia penală nr. 213 din 9.06.2015;
- Decizia penală nr. 1.957 din 29.09.1979, Tribunalul Suprem – Secția penală;
- Decizia penală nr. 40/A din 20.02.2018.

Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția judiciară a apreciat că sesizarea este inadmisibilă.

În esență, s-a susținut că tehnica de redactare a întrebărilor trebuie să fie adecvată și să permită identificarea problemei de drept, iar existența legăturii de dependență între lămurirea problemei de drept și soluționarea pe fond a cauzei trebuie să fie motivată.

Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Opinia judecătorului-raportor a fost în sensul că sesizarea formulată de Curtea de Apel București este admisibilă, fiind îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală.

Pe fondul sesizării s-a apreciat că persoana care are atât calitatea de martor, ca urmare a disjungerii cauzei, cât și calitatea de inculpat, în legătură cu infracțiunea pe care o comisese anterior împreună cu alți participanți, nu poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă prevăzută de art. 273 din Codul penal.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD/P) nr. 6/2019

Prin **Decizia nr. 10/2019**, ÎCCJ (Complet DCD/P) a *admis* sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția penală prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „*Poate fi subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă participantul la comiterea unei infracțiuni care a fost judecat separat de ceilalți participanți și audiat ulterior ca martor în cauza disjunsă cu privire la acești din urmă participanți?*”.

Astfel, Curtea a stabilit că **participantul la comiterea unei infracțiuni care a fost judecat separat de ceilalți participanți și audiat ulterior ca martor, în cauza disjunsă, nu poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă prevăzute de art. 273 din Codul penal.**

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD/P) NR. 8/2019
(M. OF. NR. 424/30.05.2019): ART. 75 ALIN. (1) LIT. B)
O.U.G. NR. 195/2002 RAP. LA ART. 338 ALIN. (3) NCP**

De *Redacția ProLege*

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Acte normative	Articole	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 8/2019 (M. Of. nr. 424 din 30 mai 2019)	Complet DCD/P	O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	Art. 75 alin. (1) lit. b)	Rănirea uneia sau mai multor persoane prevăzută de art. 75 lit. b) din O.U.G. nr. 195/2002, cuprinsă în definiția accidentului de circulație, ca situație premisă a infracțiunii de părăsire a locului accidentului prevăzută de art. 338 alin. (1) din Codul penal, nu are în vedere și autorănirea, când singura persoană rănită este însuși conducătorul singurului autovehicul implicat în accident.
		NCP	Art. 338 alin. (1) și alin. (3)	

În M. Of nr. 424 din 30 mai 2019, s-a publicat Decizia ÎCCJ nr. 8/2019 prin care s-a dezbătut următoarea chestiune de drept: „dacă noțiunea de rănire a uneia sau mai multor persoane prevăzută de art. 75 alin. (1) lit. b) din O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice rap. la art. 338 alin. (3) din Codul penal, articol care definește accidentul de circulație ca situație premisă a infracțiunii de părăsire a locului

accidentului prevăzută de art. 338 alin. (1) din Codul penal, are în vedere și autorănirea, când singura persoană rănită este însuși conducătorul singurului autovehicul implicat în accident”.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că **rănirea uneia sau mai multor persoane prevăzută de art. 75 lit. b) din O.U.G. nr. 195/2002, nu are în vedere și autorănirea, când singura persoană rănită este însuși conducătorul singurului autovehicul implicat în accident.**

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 75 alin. (1) lit. b) din O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

„Accidentul de circulație este evenimentul care întrunește cumulativ următoarele condiții:

(...)

b) a avut ca urmare decesul, rănirea uneia sau a mai multor persoane ori avarierea a cel puțin unui vehicul sau alte pagube materiale;”.

Art. 338 alin. (1) și alin. (3) din NCP („Părăsirea locului accidentului ori modificarea sau ștergerea urmelor acestuia”)

„(1) Părăsirea locului accidentului, fără încuviințarea poliției sau a procurorului care efectuează cercetarea locului faptei, de către conducătorul vehiculului sau de către instructorul auto, aflat în procesul de instruire, ori de către examinatorul autorității competente, aflat în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, implicat într-un accident de circulație, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.

(...)

(3) Nu constituie infracțiune părăsirea locului accidentului când:

a) în urma accidentului s-au produs doar pagube materiale;

b) conducătorul vehiculului, în lipsa altor mijloace de transport, transportă el însuși persoanele rănite la cea mai apropiată unitate sanitară în măsură să acorde asistență medicală necesară și la care a declarat datele personale de identitate și numărul de înmatriculare sau înregistrare a vehiculului condus, consemnate într-un registru special, dacă se înapoiază imediat la locul accidentului;

c) conducătorul autovehiculului cu regim de circulație prioritară anunță de îndată poliția, iar după terminarea misiunii se prezintă la sediul unității de poliție pe a cărei rază de competență s-a produs accidentul, în vederea întocmirii documentelor de constatare;

d) victima părăsește locul faptei, iar conducătorul de vehicul anunță imediat evenimentul la cea mai apropiată unitate de poliție”.

Jurisprudența Curții Constituționale

Cu privire la acest subiect, nu s-au identificat decizii relevante în problema de drept analizată.

Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

În legătură cu acest aspect, ca decizii de speță ale Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, au fost identificate:

- Decizia nr. 472/RC din 7 noiembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală referitoare la infracțiunea de părăsire a locului accidentului, în care se face distincția între conducătorul vehiculului implicat în accidentul de circulație și victimă, pasager în autovehicul;

- Decizia nr. 78/A din 29 martie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală referitoare la infracțiunea de părăsire a locului accidentului în care se face distincția între conducătorul autovehiculului implicat în accidentul de circulație și victimele aflate în autovehiculul cu care a intrat în coliziune.

Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Menționăm faptul că opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la chestiunea de drept evocată de instanța de trimitere este în sensul că noțiunea de rănire a uneia sau mai multor persoane, prevăzută de art. 75 lit. b) din O.U.G. nr. 195/2002 cu referire la art. 338 alin. (1) și (3) din Codul penal, nu are în vedere și autorănirea atunci când singura persoană rănită în urma accidentului de circulație este conducătorul vehiculului întrucât trebuie avut în vedere că dispozițiile art. 338 alin. (1) și (3) lit. b) și d) din Codul penal sunt menite să asigure punerea în aplicare a dispozițiilor art. 77 din O.U.G. nr. 195/2002, referitor la ipoteza în care accidentul de circulație este soldat cu victime.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD/P) nr. 8/2019

Prin **Decizia nr. 8/2019**, ÎCCJ (Complet DCD/P) a admis sesizarea formulată de Curții de Apel Suceava – Secția penală și pentru cauze cu minori, în dosarul nr. 65/206/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei probleme de drept „dacă noțiunea de rănire a uneia sau mai multor persoane prevăzută de art. 75 alin. (1) lit. b) din O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice rap. la art. 338 alin. (3) din Codul penal, articol care definește accidentul de circulație ca situație premisă a infracțiunii de părăsire a locului accidentului prevăzută de art. 338 alin. (1) din Codul penal, are în vedere și autorănirea, când singura persoană rănită este însuși conducătorul singurului autovehicul implicat în accident”. Astfel, Înalta Curte a stabilit că rănirea uneia sau mai multor persoane prevăzută de art. 75 lit. b) din O.U.G. nr. 195/2002, cuprinsă în definiția accidentului de circulație, ca situație premisă a infracțiunii de părăsire a locului accidentului prevăzută de art. 338 alin. (1) din Codul penal, nu are în vedere și autorănirea, când singura persoană rănită este însuși conducătorul singurului autovehicul implicat în accident.